

Standard

dla kanarków harceńskich

Przedmowa

Dzieło to polecane jest wszystkim hodowcom i miłośnikom kanarków harceńskich, jest to cenny podręcznik do lepszego zrozumienia podstaw oceny śpiewu kanarków. Wszystkim jurorom O.M.J. zaleca się ten Standard jako lekturę obowiązkową do dalszego kształcenia się. Dalsza nauka umożliwi im dojście wraz z innymi jurorami O.M.J. do wspólnej, sprawiedliwej oceny. Kopie nielegalne nie będą uznawane. Każdy juror jest zobowiązany do nabycia egzemplarza w O.M.J..

W czasie międzynarodowych zawodów występują stale różnice w ocenie, wynikające z wielonarodowości zatrudnionych jurorów (najczęściej z 6 różnych krajów).

Alternatywa: Podczas kongresu O.M.J./C.E. z udziałem międzynarodowych ekspertów sekcji A z 8 państw członkowskich odbyła się w dniach 12 - 14 maja 1995 roku w Courgenay (region Porrentruy w Szwajcarii) konferencja pod przewodnictwem prezesa O.M.J. Daniela Sommera, prowadzona przez Adolfa F. Zagera, jurora śpiewu. Uczestnikami krajów członkowskich byli jurorzy śpiewu sekcji A: L. Tielens (Belgia), J. Boes i H. Warmerdam (Holandia), G. Campigla i S. Di Noia (Włochy), A. Popper (Australia), J. Spörri i W. Sieli (Szwajcaria), J. L. C. Lillo (Hiszpania).

Celem konferencji było opublikowanie ogólnie znanego i specjalnie używanego w C.O.M./O.M.J. Standardu jako całokształtu. Kryteria zostały sformułowane i udostępnione w „Nouvelles” i w większości krajów członkowskich uznane za obowiązujące. Poza tym standard podlega wnioskowi, propozycjom i głosowaniom krajów członkowskich (członkowskich C.O.M-National).

Na podstawie literatury i protokołu z konferencji C.O.M./O.M.J. oraz przedstawicieli Organizacji Ornitologicznej został opracowany Standard przez wice-prezesa O.M.J./C.E. Adolfa F. Zagera do użytku podczas międzynarodowych zawodów C.O.M..

Szczegółowa prezentacja podziału, oceny i formy modulacji śpiewu kanarków

Podział tur ocenianych dodatkowo na płynne i cięte:

Tury płynne (turkotowe)	Tury cięte	
turkot dęty	lekko przerywane	mocno przerywane
bas	tury wodne	flet
turkot wodny	dzwonek dęty	szokiel
dzwonek perlisty	dzwonek zwykły	tokowanie

Podział tur ocenianych dodatkowo na główne, środkowe i pomocnicze:

Tury główne	Punkty	Tury środkowe	Punkty	Tury pomocnicze	Punkty
turkot dęty	do 27	dzwonek dęty	do 18	dzwonek perlisty	do 3
bas	do 27	flet	do 18	dzwonek zwykły	do 3
tury wodne	do 27	tokowanie	do 18		
		szokiel	do 18		

Turom może zostać przyznana ocena:

- bardzo dobra,
- dobra,
- dostateczna.

Zakresy punktów przyznawanych za poszczególne tury:

	bardzo dobra	dobra	dostateczna
tury główne	19 – 27 pkt	10 – 18 pkt	1 – 9 pkt
tury średnie	13 – 18 pkt	7 – 12 pkt	1 – 6 pkt
tury pomocnicze	do 3 pkt	do 2 pkt	do 1 pkt

Turze ocenianej dodatnio, która nie ma poprawnego brzmienia albo jest technicznie niedoskonała, jest w przypadku jej wystąpienia przyznawane 0 punktów. Nie może się ona jednak nigdy przyczynić do przyznania punktów ujemnych. Turze szokiel nie przyznaje się 0 punktów.

Tury ujemne (karne):

- wadliwe tury wodne,
- wadliwe tokowanie,
- wadliwy flet,
- wadliwe dzwonki.

Tury ujemne mogą zostać sklasyfikowane w stopniach:

- wadliwy (odejmowany jest 1 punkt),
- zły (odejmowane są 2 punkty),
- bardzo zły (odejmowane są 3 punkty).

Zbiorowy przegląd oceny tur podzielonych ze względu na strukturę tury ich formę i modulację.

Turkot dęty	Tury wodne	Flet
Spółgłoska „R” Samogłoska „Ü, O, U” -turkot prosty -turkot wznoszący się -turkot opadający -turkot falujący -turkot wibrujący -turkot z nalotem tury wodnej -turkot tremolo	spółgłoski „BL, WL” samogłoski „Ü, O, U”	spółgłoska „D” samogłoski „I, AU, Ü, O, U” -flet zwykły -flet DAU
Bas	Dzwonek dęty	Tokowanie
Spółgłoska początkowa „K” Spółgłoski końcowe „RR, RRR” Samogłoski „Ü, O, U” -bas prosty -bas śrubowy -bas dęty	- spółgłoska „L” -samogłoski „Ü, O, U” -dzwonek dęty prosty -dzwonek dęty wznoszący -dzwonek dęty opadający -dzwonek dęty ze spowolnionym tempem	spółgłoski początkowe „GL, BL” spółgłoski końcowe „G, K, CK” samogłoski „Ü, O, U” -tokowanie zwykłe -tokowanie z nalotem wody
Turkot wodny	Dzwonek zwykły	Szokiel
Spółgłoski „BL, WL, R” Samogłoski „Ü, O, U” -turkot wodny -turkot wodny dęty	spółgłoska „L” samogłoska „I”	spółgłoska „H” samogłoski „A, Ü, O, U” -szokiel prosty -szokiel wznoszący się -szokiel opadający
	Dzwonek perlisty	
	Spółgłoska „R” Samogłoska „I”	

KARTA OCENY PFO KANAREK HARCENSKI

Ranga konkursu:

Miejscowość: Data:

Hodowca (imię i nazwisko):

Nr obrączki rodowej					Sygnum hodowcy:	
Nr klatki konkursowej					Data przestuchania:	
PUNKTY DODATNIE					Godzina: do	
Turkot	do 27 pkt				Nr.....	
Bas	do 27 pkt					
Tura wodna	do 27 pkt					
Dzwonek dęty	do 18 pkt					
Flet	do 18 pkt					
Szokiel	do 18 pkt					Nr.....
Tokowanie	do 18 pkt					
Dzwonek perlisty	do 3 pkt					
Dzwonek zwykły	do 3 pkt					
Wrażenie	do 9 pkt					
Razem pkt dodatnie	do 90 pkt					Nr.....
PUNKTY UJEMNE						
Wadliwa tura wodna	do 3 pkt					
Wadliwe tokowanie	do 3 pkt					
Wadliwe flety	do 3 pkt					
Wadliwe dzwonki	do 3 pkt					Nr.....
Grzechotki	do 3 pkt					
Zgrzyt (udzier)	do 3 pkt					
Tony nosowe	do 3 pkt					
Razem pkt ujemne						
OCENA OGÓLNA						
Ocena eksperta I					Ocena kolekcji pkt	
Ocena eksperta II						
Ocena końcowa						

Pieczętka
organizatora konkursu

.....
Pieczętka i podpis eksperta

Wrażenie ogólne

Przy ocenie wrażenia ogólnego uwzględnia się tury: turkot dęty, bas, dzwonek dęty i flet.

W przypadku braku którejs z tych tur dodaje się pozostałe tury podstawowe i przyznawane są odpowiednio punkty za wrażenie ogólne.

Wrażenie ogólne obejmuje:

- wartość tur,
- zwartość wykonania,
- przejścia w turach,
- czystość śpiewu.

Dąży się do harmonii śpiewu.

Pod warunkiem bezbłędnego wykonania z płynnością i ciągłością tur przyznawane są odpowiednio punkty za wrażenie ogólne:

Punkty za tury podstawowe	Punkty za wrażenie ogólne
72 i więcej punktów	9 punktów
69 – 71 punktów	8 punktów
66 – 68 punktów	7 punktów
63 – 65 punktów	6 punktów
60 – 62 punktów	5 punktów
57 – 59 punktów	4 punkty
54 – 56 punktów	3 punkty
51 – 53 punktów	2 punkty
48 – 50 punktów	1 punkt
47 i mniej punktów	0 punktów

0 punktów w przypadku tur karnych wskazuje na występowanie drobnych błędów w wykonaniu śpiewu. Przydział punktów ujemnych z powodu 0 nie może być stosowany. Za poszczególne części śpiewu, które uznawane są jako tury ujemne, muszą zostać odpowiednio przyznane punkty karne.

Punkty karne za wrażenie ogólne przyznawane są następująco:

- 1 punkt ujemny = 2 punkty karne za wrażenie ogólne,
- 2 punkty ujemne = 4 punkty karne za wrażenie ogólne,
- 3 punkty ujemne = 6 punktów karnych za wrażenie ogólne.

W przypadku braku płynności i ciągłości w wykonaniu śpiewu odejmuje się 2 punkty za wrażenie ogólne.

Jurorzy są doświadczeni w praktykach przyznawania punktów za wrażenie, znanych w O.M.J. Jest ustalone przepisowo, że zespół sędziów używa tego samego sposobu oceniania. Można przyznać od 0 do 9 punktów, gdzie suma wszystkich punktów nie może przekroczyć 90, punkty za wrażenie zostaną zmniejszone, tak ażeby pozostało 90 punktów. W ten sposób powstaje granica 90 punktów, która pośrednio nie może zostać przekroczona. W przypadku przekroczenia tej granicy odejmuje się punkty od oceny za wrażenie ogólne, a jeżeli to konieczne, również od dzwonek. W katalogu i na liście zwycięzców przyznane punkty za wrażenie, jak również wszystkie punkty przyznane za śpiew są dodane i podzielone przez ilość sędziów biorących udział w ocenie (zadanie komisji kontrolnej).

Harmonia kolekcji

Do dyspozycji są 1 - 3 punktów za harmonię. Przyznanie ich zależy od jurora, tzn. przyznawane są według jego subiektywnego odczucia. Poprzez te punkty nie są premiowane ptaki, lecz nagradzani hodowcy, którym udało się doprowadzić do równoczesnego, harmonijnego i odpowiadającego jakości zawodów międzynarodowych współbrzmienia czterech ptaków. Jurorzy powinni praktykować następujące przyznawanie punktów za harmonię:

- więcej niż 340 punktów za śpiew kolekcji = 3 punkty za harmonię,
- więcej niż 320 punktów za śpiew kolekcji = 2 punkty za harmonię,
- więcej niż 300 punktów za śpiew kolekcji = 1 punkt za harmonię.

Uwagi do oceny śpiewu kanarków

Skala ocen podlega sposobowi podziału na trzy części. Jeśli ptak nie śpiewa fletu lub jest to flet o niskiej jakości, a równocześnie występuje jak flet tokowy wówczas jego oceniamy. Jeśli kanarek śpiewa flet, a do tego flet tokowy o niskiej jakości to oceniany jest flet podstawowy. Wszystkie tury składają się z samogłosek i spółgłosek. Tury rozpoznawane są według spółgłosek, samogłoska określa jakość tury. Najwyższa liczba punktów, jaką może osiągnąć ptak to 90 punktów. Wyższa ocena jest niedopuszczalna.

Turkot dęty

Turkot dęty jest jedną z tur głównych i zajmuje szczególną pozycję w śpiewie kanarka. W karcie ocen znajduje się nie bez przyczyny na pierwszym miejscu. Tura ta, w bardzo niskim położeniu z sytą głośnością/pojemnością, przejrzystej czystości i miękką harmonią, jest ucztą dla ucha.

Turkot dęty jest wykonywany przez spółgłoskę „r”. Samogłoski turkotu dętego brzmią **ü-o-u**. Wszystkie inne, w przypadku wystąpienia, przyczyniają się do obniżenia jakości. To samo dotyczy turkotu, którego spółgłoski wykonywane są zbyt twardo lub ostro.

Rozróżniamy następujące formy turkotu dętego:

1. Turkot dęty prosty:

Brzmienie wykonania nie zmienia się. Jest takie samo na początku, jak i na końcu. Oznacza to, że samogłoska pozostaje niezmienną.

Przykład:

ru-ru-ru = bardzo dobry układ

ro-ro-ro = dobry układ

rü-rü-rü = dostateczny układ

2. Turkot dęty wznoszący:

Tutaj zmienia się samogłoska. Śpiew rozpoczyna się samogłoską „u” i kończy się na „ü”

Przykład:

ru-ru-ru-ro-ro-ro-rü-rü-rü

3. Turkot dęty opadający:

Turkot opadający jest wykonywany w dokładnie odwrotnej kolejności jak turkot wznoszący.

Przykład:

rü-rü-rü-ro-ro-ro-ru-ru-ru

4. Turkot dęty falujący:

W tym turkocie ptak zmienia samogłoskę bez przerywania. Z położenia rosnącego samogłoski **u-o-ü** przechodzi on bez robienia przerwy w położenie opadające **„ü-o-u.”**

Przykład:

ru-ru-ru-ro-ro-ro-rü-rü-rü-ro-ro-ro-ru-ru-ru

lub

rü-rü-rü-ro-ro-ro-ru-ru-ru-ro-ro-ro-rü-rü-rü

5. Turkot dęty wibrujący:

Nazwa tej tury wskazuje, że w jej wykonaniu samogłoska odgrywa znaczącą rolę. Spółgłoska „r” zostaje prawie wyparta przez samogłoskę. Samogłoska dominuje, a za zanikającą spółgłoskę „r”

wkrada się często miękkie „h”. Im czystsze, głębsze i bardziej miękkie jest to wykonanie, tym bardziej potęgowana jest harmonia i jakość tej tury.

6. Turkot dęty z nalotem tury wodnej:

W tej formie turkotu można usłyszeć płynącą wodę. Uderzenie wody wywoływane jest przez dwugłoski „bl” lub „wl”. Dominujący musi jednak pozostawać zawsze ton dęty z samogłoską „r”. W przypadku gdy forma ta wykonywana jest dodatkowo w głębokim położeniu „u”, z czystą, jasną samogłoską, uważana jest ona za równą pod względem jakości do turkotu wibrującego.

7. Turkot dęty tremolo:

Ta forma turkotu dętego śpiewana jest drżąco. Natężenie dźwięku może w tej formie rosnąć i słabnąć. Jest to tura bardzo rzadka do usłyszenia.

Ocena turkotu dętego:

Tura ta jest rozpoznawalna po spółgłosce „r”. Samogłoski wskazują stopień jakości tej tury.

- samogłoska „ü” do 9 punktów, dostatecznie,
- samogłoska „o” do 18 punktów, dobrze,
- samogłoska „u” do 27 punktów, bardzo dobrze.

Jeżeli spółgłoska „r” śpiewana jest twardo lub ostro razem z samogłoską „ü”, a więc wszystko bez harmonii, przyznawanych jest 9 punktów.

Jeżeli spółgłoska „r” śpiewana jest umiarkowanie twardo z samogłoską „o”, ale wszystko w prostej formie, przyznawanych jest 10 – 12 punktów.

Jeżeli spółgłoska „r” śpiewana jest bardziej miętko z samogłoską „o”, ale brak bogactwa brzmienia, przyznawanych jest 13 – 15 punktów.

Jeżeli ptak śpiewa w sposób powyżej opisany, ale bardziej miętko z większym bogactwem brzmienia, tak że całość brzmi zaokrąglona i harmonijnie, przyznawanych jest 16 – 19 punktów.

Jeżeli spółgłoska „r” śpiewana jest miętko z samogłoską „u”, albo spółgłoska jest wypierana przez spółgłoskę „u”, a w miejsce to słyszalne jest miękkie „h”, albo też uderza miękka woda, przyznawanych jest 22 – 24 punktów.

Jeżeli turkot dęty, jak powyżej zostało to opisane, śpiewany jest z bardzo szczególnym położeniem „u”, bardzo długo i miętko, niezwykle czysto, **głośno/pojemnie** i harmonicznie, przyznawanych jest 25 – 27 punktów.

Podsumowanie

Ponieważ turkot dęty zajmuje pozycję wiodącą w śpiewie kanarków, przypisane jest mu także duże znaczenie, mimo że formalnie występuje równolegle obok innych tur głównych. Turkot dęty jest obecnie (zmieniany częściej od innych tur, a łagodność i muzykalność śpiewu kanarków jest kształtowana właśnie przez te tury). Samogłoski dęte i turkot z delikatnym nalotem miękkiej tury wodnej, obie tury śpiewane w

położeniu „u” są najpiękniejsze i najbardziej wartościową formą turkotu dętego. Z powodu znaczenia dla śpiewu kanarków i wynikającym z tego staraniom hodowców, ażeby ulepszyć tę turę, wszystkie rodzaje turkotu dętego są obecnie w „bardzo dobrym położeniu”, biorąc pod uwagę wyniki zawodów międzynarodowych (**Mondiaux**). Dlatego też turkot dęty znajduje się często blisko na granicy oceny „bardzo dobry”. Za turkot dęty nie przyznaje się punktów za błędy.

Bas

Bas jest drugą z tur głównych.

Spółgłoski początkowe „k” albo „g”.

Głoska „k” lub „g” jako spółgłoska początkowa słyszalna jest tylko na początku tej tury. Gdyby tak nie było, brzmienie turkotowe nie doszedłoby do skutku.

Spółgłoski „rr”.

Bas jest wykonywany poprzez jego spółgłoski w sposób turkoczący. Dwugłoska „rr” musi być w każdym wykonaniu wyraźnie słyszalna. Jeżeli dwugłoska ta nie jest słyszalna, ale w miejsce to sama samogłoska „r”, wtedy wykonanie jest zbyt luźne. Hodowcy mówią w tym wypadku o dzwoniącym/trzeszczącym basie.

Samogłoski „ü-o-u”.

Samogłoski w wykonaniu tej tury są rzadko zmieniane. Wszystkie samogłoski, które brzmią inaczej niż „ü-o-u”, przyczyniają się do zmniejszenia jakości basu. Brzmią one często jako „a-ä-e” lub „ö”.

Przy rozpatrywaniu jakości basu szczególnie ważna jest czystość samogłosek. Na wartości traci nawet bas dęty, jeżeli słyszy się dźwięki uderzającej wody.

Przykład modulacji:

krurrurru lub **grurrurru**

krürrürrü lub **grürrürrü**

krrorrorro lub **grrorrorro**

Rozróżniamy następujące formy basu:

1. Bas prosty:

Spółgłoski początkowe „k” lub „g”, spółgłoska „r” oraz samogłoski powinny być wykonywane w taki sposób, aby były dobrze rozpoznawalne i rozróżnialne. Ta forma basu nie ma tonu dętego ani też brzmienia świdrującego. Najbardziej cenny jest bas prosty, gdy samogłoska jest wykonywana okrągło/równo i miękko.

2. Bas śrubowy/śrubowany:

W tej formie dwugłoska „r” występuje wyraźnie na pierwszym planie. Ma się wrażenie jakby wiertło wchodziło coraz głębiej w deskę. Im głębiej wbija się ono w drewno, tym głębszy i ciemniejszy jest ton. Im czystiej i przejrzystiej jest wyśpiewywana samogłoska, tym cenniejszy jest bas.

3. Bas dęty:

Basem o najwartościowszym brzmieniu jest bas dęty. Dwugłoska „rr” jest przyciszona i słyszalny jest ton dęty. Ma się wrażenie jakby turkot wirował wokół basu. Bas dęty z głęboką samogłoską „u” jest najcenniejszy.

Luźne i dzwoniące/trzeszczące/skrzypiące basy to te, gdzie samogłoski są słyszane inaczej niż „rr” (skrzypienie/trzeszczenie).

Z tego powodu śpiew jest gorszy. Gorsze basy to także te, które śpiewane są z samogłoską „a”, ponieważ „a” brzmi bardzo szeroko i płytko. Bardzo często wykonywane są basy z samogłoskami „ä-e-ö”, które są niskowartościowe. W częstych przypadkach basy są silne, ale samogłoski nieczyste. Dźwięki te brzmią twardo, są rozwodnione i skrzypiące. Przy ocenie jakości wykonania basu ważna jest czystość samogłosek. Nieczyste samogłoski „o” lub „u”, przyczyniają się do spadku wartości śpiewu.

Ocena basu:

Turę tę można poznać po początkowych spółgłoskach „k” lub „g” oraz po dwugłosce „rr”. Czystość, głębokość samogłosek, harmonia i ciągłość wykonania wpływają na jakość śpiewu.

- samogłoska „ü” do 9 punktów, dostatecznie,
- samogłoska „o” 10 – 18 punktów, dobrze,
- samogłoska „u” 19 – 27 punktów, bardzo dobrze.

Wykonanie basu z samogłoską „ü” albo z prostym „r” (zbyt luźno) albo gdy samogłoska wypierana jest przez początkową spółgłoskę „k” lub „r” (zbyt twardo, ostro, płytko) przyznawanych jest do 9 punktów.

Bas wykonywany z samogłoską „o”, pod warunkiem czystości samogłosek i określonym stopniem harmonii, może uzyskać 18 punktów. Ocenę bardzo dobrą może otrzymać wyłącznie wykonanie z samogłoską „u”. Decydującym w przyznaniu 19 – 27 punktów jest: czystość samogłosek, harmonia i miękkość śpiewu, bogactwo brzmienia i ciągłość wykonania. Tylko basy które skupiają w sobie cyfry 2 i 3 mogą otrzymać najwyższą ocenę 25-27 punktów.

Tury wodne

Tury wodne są trzecimi i zarazem ostatnimi z opisywanych tur podstawowych. **Od 1959 roku turkot wodny został przemianowany na tury wodne. Powodem tego jest fakt, że oprócz turkotu wodnego istnieją także tury wodne.**

Turkot wodny należy do tur płynnych, a tury wodne to tur ciętych lekko przerywanych.

1. Tury wodne:

Dwugłoski „bl” albo „wl”.

Samogłoski „ü-o-u”.

Tura ta sprawia wrażenie, jak gdyby w strumieniu woda spadała na kamienie z wysokości. Często te glukoczące tony porównywane są do odgłosu dmuchania przez słomkę do dzbanka napelnionej wodą. Im głębiej jest słomka zanurzona w dzbanku, tym głębszy jest ton. Podwójne spółgłoski „bl” lub „wl” wibrują w ładnej turze wodnej wokół samogłoski. Im głębszy ton, tym bardziej wartościowy. Niestety tura wodna występuje bardzo rzadko. Częściej jest ona śpiewana z samogłoskami „a”, „ä” lub „e”. Taki śpiew nie nadaje się do oceny, brzmi twardo i jest mało wartościowy. W dobrze brzmiących turach wodnych dwugłoski „bl” lub „wl” wirują wokół samogłoski. Mimo że tury wodne są turami głównymi, prawie nie słyszy się ich w dobrym układzie, a co dopiero w bardzo dobrym.

Przykład:

blü-blü-blü lub blo-blo-blo lub blu-blu-blu

Tury wodne mogą być również śpiewane opadająco. W tym przypadku dwugłoski pozostają, natomiast samogłoski zmieniają się.

Przykład:

blü-blü-blü lub blo-blo-blo lub blu-blu-blu

wlü-wlü-wlü lub wlo-wlo-wlo lub wlu-wlu-wlu

2. Turkot wodny:

Dwugłoski: „bl” – „wl”.

Samogłoski: „ü-o-u”.

Spółgłoska: „r” (przesłaniająca lub towarzysząca).

Odmienne od tur wodnych, turkot wodny jest turą płynną. Dwugłoski „bl” oraz „wl” wskazują w tej turze na brzmienie tury wodnej. Spółgłoska „r” wstawiana jest między dwugłoski i samogłoskę. Głoska „r” ma tylko delikatnie towarzyszyć, nadaje ona tej turze charakteru turkotu.

3. Turkot wodny dęty:

Również w tej formie turkotu wodnego typowe brzmienie wody, powstałe poprzez dwugłoski „bl” albo „wl”, musi znajdować się na pierwszym planie. Delikatnie towarzyszące „r” nadaje tej turze charakteru turkotu. Dwugłoski, samogłoski i spółgłoska pozostają jak w turkocie wodnym. Delikatny, cichy ton dęty powoduje, że staje się ona turkotem wodnym dętym.

Jak we wszystkich turach, które wykonywane są czysto z głęboką samogłoską „u”, również ta jest w kategorii tur wodnych uczta dla ucha.

Ocena tur wodnych:

Dzięki spółgłoskom „bl” lub „wl”, spółgłosce „r” oraz samogłoskom „ü-o-u” można rozpoznać różne formy tur wodnych. Czystość i głębokość samogłosek, jak również harmonia wykonania decydują o wartości tej tury.

- samogłoska „ü” do 9 punktów, dostatecznie,
- samogłoska „o” 10 – 18 punktów, dobrze,
- samogłoska „u” 19 – 27 punktów, bardzo dobrze.

Tury wodne z samogłoską „ü” mogą w zależności od czystości tej samogłoski i formy uzyskać do 9 punktów. Dla tury śpiewanej z samogłoską „o” w zależności od czystości, formy i harmonii przyznaje się do 18 punktów. Ocenę bardzo dobrą, czyli 19 – 27 punktów, przyznaje się za wykonanie tury wodnej z samogłoską „u”. Szczegółowa ocena uwarunkowana jest czystością, formą, pełnią i harmonią. Różnice w przydziale punktów powstają także zależnie od tego, czy ptak zaśpiewa opadającą turę wodną, turkot wodny czy też turę wodną dętą.

Ponieważ przerwy w turkocie wodnym są podobne do tych w turkocie dętym z nalotem wodnym, trzeba dokładnie zwracać uwagę, czy dwugłoski „bl” lub „wl” dominują, czy spółgłoska „r” jest na pierwszym planie lub tylko towarzyszy.

Tury wodne, śpiewane twardo z samogłoskami „a-ä-e” mogą zostać zakwalifikowane do tur wadliwych, za co przyznaje się punkty ujemne.

Dzwonek dęty

Spółgłoska „l”.

Samogłoski „ü-o-u”.

Dzwonek dęty należy do tur środkowych oraz ciętych lekko przerywanych. Spółgłoska „l” warunkuje delikatnie ciętą formę. Spółgłoska oraz samogłoska powinny być śpiewane z jednakowo intensywnie. Samogłoska „l” powinna być słyszalna miękko, ale jednocześnie czysto. Przy bardzo dobrym wykonaniu spółgłoski wpadają brzmieniowo w samogłoskę. Aby móc w niektórych przypadkach rozpoznać dzwonek dęty, należy dokładnie obserwować głowę ptaka.

Również w tej turze spotyka się mierne wykonania. Bardzo często pojawiają się samogłoski „e-o-ä”. W takim wykonaniu ptak otwiera dziób, a dźwięk brzmi jakby pochodził z blaszanego bębena. Dzwonek dęty może być także śpiewany jako tura mieszana z dodatkiem wody i tokowania.

Rozróżniamy następujące rodzaje dzwonka dętego:

1. Dzwonek dęty prosty:

Samogłoska nie zmienia się. Brzmienie pozostaje tym samym niezmienione.

Przykład:

lü-lü-lü lub lo-lo-lo lub lu-lu-lu

2. Dzwonek dęty wznoszący:

Ten rodzaj dzwonka występuje rzadko. Nie osiąga on nigdy stopnia doskonałości dzwonka opadającego, ponieważ brakuje tej formie głębi na końcu tury.

Przykład:

lu-lu-lu-lo-lo-lo-lü-lü-lü

3. Dzwonek dęty opadający:

Forma ta jest częściej wykonywana. Tura ta jest wtedy wartościowa, gdy samogłoska „u” śpiewana jest czysto i przejrzysto, a ptak zatrzymuje się długo w tym położeniu.

Przykład:

lü-lü-lü-lo-lo-lo-lu-lu-lu

4. Dzwonek dęty przeciągany:

Słowo przeciągany świadczy już o tym, o jaką formę chodzi. Brzmi on jakby ptak robił po każdej samogłosce i spółgłosce krótką przerwę na zastanowienie się.

Przykład:

lü-lü-lü lub lo-lo-lo lub lu-lu-lu

Aby nie pomylić tej tury z szokiem należy baczenie uważać na samogłoskę „l” oraz na ruch głowy. Szokieł jest wydobywany z piersi i należy do tur ciętych mocno przerywanych.

Ocena dzwonka dętego:

Spółgłoska „l” musi być łatwo rozpoznawalna. Samogłoska i spółgłoska powinny brzmieć jakby były połączone.

- samogłoska „ü” do 6 punktów, dostatecznie,
- samogłoska „o” 7 – 12 punktów, dobrze,
- samogłoska „u” 13 – 18 punktów, bardzo dobrze.

Dzwonek dęty z samogłoską „ü” może otrzymać do 6 punktów. Dzwonek dęty z samogłoską „o” lub krótki z samogłoską „u” może otrzymać do 13 punktów. Aby otrzymać najwyższą notę, ptak musi w tej turze zaoferować coś sędziom.

Aby otrzymać 14 – 18 punktów, śpiew powinien być wykonany z samogłoską „o” aż do głębokiej samogłoski „u”. Przy przydzielaniu punktów należy zwrócić uwagę na różne formy tej tury. Uwzględnia się także czystość samogłosek, miękkość, pełnia brzmienia, harmonia i ciągłość wykonania.

Struktura dźwięku:

Charakterystyczną spółgłoską jest „l”. Występują drobne przerwy między sylabami. Jest to tura cięta lekko przerywana.

Obraz dźwięku:

Występuje miękkie uderzenie i ustępujące „l”. Samogłoski brzmią przyjemnie i okrągło. Ładny dzwonek dęty wynagradzają względnie długie wykonanie. Tak zwane siedzenie na turze przyczynia się do spadku wartości.

Forma dźwięku:

Nieczyste tony podstawowe (e-ä-ö) albo obce spółgłoski umniejszają piękne brzmienie. Skaczący albo uderzany sposób wykonania jest niekorzystny. Śpiew powinien mieć przytłumioną głośność, być miękki, delikatny i wibrujący.

Flet

Spółgłoska „d”.

Samogłoski „i-au-ü-o-u”.

Flet należy do tur środkowych oraz tur ciętych, mocno przerywanych. Oznacza to, że przerwy muszą być znacznie większe, niż w turach słabo przerywanych. Jeżeli tak nie jest, obniża to wartość śpiewu.

Flet jest często określany jako ostatnie słowo w śpiewie kanarka. Dobry flet jest miękki, niosący się, płacziwy. Flet wykonywany uderzeniami nie może z powodu silnego akcentu spółgłoski brzmieć miękko.

Tylko w dzwonekach i flecie toleruje się samogłoskę „i”. Przy akcencie spółgłoski i samogłoski o jednakowej donośności jest ta tura oceniana. W przypadku gdy akcent „d” oraz „i” nie jest równomierny, albo gdy „d” zastępowane jest przez „t”, tura ta jest bezwartościowa i może przyczynić się do przyznania punktów karnych.

To samo dotyczy fletu tokowego ze spółgłoskami „tsch”, „gl” w połączeniu z samogłoskami „e-ä-a”.

Flet z samogłoskami „e-ä-a” nie jest oceniany. W przypadku gdy te dźwięki pojawiają się częściej, prowadzi to do przyznania punktów ujemnych.

Rozróżniamy następujące rodzaje fletu:

1. Flet prosty:

Spółgłoski oraz samogłoski powinny brzmieć jednakowo donośnie. Spółgłoska „d” powinna być możliwie miękka. Może być ona śpiewana z samogłoskami „i-ü-o-u”.

2. Flet DAU:

Flet ten charakteryzuje podwójna samogłoska „a” i „u”. Podczas śpiewu akcent powinien leżeć na „u”. ponieważ flet ten wykonywany jest w krótkich odstępach, cierpi na tym czystość samogłosek. Z tego powodu nie jest on pod względem jakości wysoko uszeregowywany. Taka forma fletu jest obecnie rzadko słyszana.

3. Flet tokowy:

Forma tego fletu, ze spółgłoskami „tsch” albo „gl” jest dla każdego hodowcy koszmarem. Ponieważ w flecie tokowym chodzi o turę podwójną, należy sprawdzić, czy przypadkiem nie chodzi o tokowanie. Jeżeli taki dźwięk zostanie zanalizowany i brakuje mu spółgłosek końcowych „g”, „k”, „ck”, jest to flet tokowy. Jeżeli natomiast spółgłoski te są słyszalne, chodzi o tokowanie.

Flet tokowy z miękką i subtelną spółgłoską początkową i dominującą samogłoską „u”, wykonany płacziwie, może być oceniony jako bardzo dobry. Ta forma nie może jednak nigdy osiągnąć wartości fletu dętego.

4. Flet dęty:

Ta forma jest szczytem wszystkich fletów. Wykonanie brzmi niesione, tęsknie z dętym tonem. Flet ten jest najcenniejszy, jeżeli jest wykonywany z tchnieniem. Spółgłoska „d” jest słyszalna tylko przy rozpoczynaniu tury, dominuje samogłoska. Z tego powodu poświęca się samogłosce szczególną uwagę, także pod względem głębokości, długości odstępu, czystości i harmonii.

Przykład:

do-do-du-du-du

Ocena fletu:

Flet jest rozpoznawalny po spółgłosce „d” oraz samogłoskach „i-au-o-u”. Bardzo ważna, obok samogłosek, które muszą być wykonane czysto i przejrzysto, jest miękkość, płaczący spadek brzmienia, długość przerwy i harmonia. Flet podlegający ocenie powinien mieć **3** uderzenia.

- samogłoska „i – au” do 6 punktów, dostatecznie,
- samogłoska „o” 7 – 12 punktów, dobrze,
- samogłoska „u” 13 – 18 punktów, bardzo dobrze.

Za flet z samogłoskami „i” lub „ü”, jak również flet **da** może zostać przyznanych do 6 punktów.

Flet **da** ma zbyt krótkie przerwy, aby przyznać mu więcej punktów.

Flet z samogłoską „o”, jeżeli jest wykonany nieco miękko i harmonijnie, może zdobyć do 12 punktów. Za flet z samogłoską „u” może zostać przyznanych 13 – 18 punktów. Ocena jest uzależniona od rodzaju formy, stopnia miękkości, płaczliwości, tchnienia oraz otoczenia tonem dętym. Flet jest tura mocno przerywana i dlatego musi być śpiewana z odpowiednimi przerwami pomiędzy dźwiękami.

W flecie, który osiąga **18- punktów** muszą zgadzać się spółgłoska, samogłoska i interwały. Nie powinien być on śpiewany częściej niż trzy do pięciu razy.

Szokiel

Szokiel jest częścią składową śpiewu kanarka, która występuje rzadko. Uwarunkowane jest to tym, że kultywowanie tej tury jest utrudnione. Ponieważ u samczyków, u których występuje szokiel, nie przez wszystkich był wykonywany, mówiło się wcześniej często o „kaprysach gwiazdy”, albo „starej damie, która przychodzi i odchodzi, kiedy chce”.

Ten fakt przemawia z pewnością za recesywnym dziedziczeniem, przy czym mnóstwo genów wydaje się uczestniczyć.

Stwierdzenie to jest uzasadnione niestabilnością tej tury. Szokiel należy do tur środkowych, ciętych, mocno przerywanych.

Spółgłoska „h”.

Samogłoski „a-ü-o-u”.

Szokiel z najbardziej miękką ze wszystkich spółgłosek „h”, śpiewany jest z powodu tej spółgłoski, z większymi przerwami. Poprzez to „h” ptak jest zmuszony śpiewać ściszająco albo nawet uderzająco. To prawie bezdźwięczne „h” pozwala rozpoznać każdą najdrobniejszą nieczystość w śpiewie. W żadnym wypadku szokiel nie może być mylony z dzwonkiem dętym przeciąganym. Obserwacja ptaka i jego głowy podczas śpiewu czynią omyłkę prawie niemożliwą.

Obserwując ruchy ptaka, odstęp w śpiewie oraz wykonanie spółgłosek „h” lub „l”, możliwość popełnienia błędu nie zachodzi. Przebywając często w towarzystwie serdecznie śmiejących się osób, można bardzo łatwo rozpoznać tę turę, ponieważ brzmi ona bardzo podobnie.

Rozróżniamy następujące rodzaje szokla:

1. Szokiel prosty:

W tej formie szokla samogłoska nie zmienia się. Tura kończy się tą samą barwą dźwięku, jaką się rozpoczęła.

Przykład:

ha-ha-ha lub **hu-hu-hu**

2. Szokiel wznoszący:

Ta forma jest rzadko spotykana. Ponieważ brakuje w wykonaniu na końcu tej tury głębokiej barwy, nie jest ona równa w ocenie szoklowi opadającemu.

Przykład:

hu-hu-hu-ho-ho-ho-hü-hü-hü

3. Szokiel opadający:

Ta forma ma chyba najlepsze brzmienie. Ptak rozpoczyna śpiew wysoko a kończy go nisko.

Przykład:

ha-ha-ha-hü-hü-hü-ho-ho-ho-hu-hu-hu

Jeżeli ptak wykonuje tę formę szokla z samogłoską „u” czysto, przejrzysto, jest ona najcenniejsza.

Ocena szokla:

Turę tę można rozpoznać po spółgłosce „h” oraz po ruchach ptaka podczas śpiewu. Duże znaczenie ma także czystość samogłosek „a-ü-o-u”, harmonia, głębokość wykonania.

- samogłoska „a-ü” do 6 punktów, dostatecznie,
- samogłoska „o” 7 – 12 punktów, dobrze,
- samogłoska „u” 13 – 18 punktów, bardzo dobrze.

Szokiel z samogłoskami „a – ü” w zależności od stopnia ich czystości może uzyskać do 6 punktów.

Szokiel, który jest przejrzysty, czysty i zawiera wyraźnie samogłoskę „o” albo rosnące głoski „a-ü-o”, może otrzymać do 12 punktów.

Szokiel z samogłoską „u” pod warunkiem czystości i przejrzystości głosek oraz harmonii, może uzyskać do 18 punktów.

Najwyżej oceniany jest szokiel opadający. Ta forma ma w sobie najwięcej harmonii. Szczytowe oceny otrzymuje szokiel opadający, otoczony przez tchnienie tonu dętego.

Szokiel z samogłoskami „i-ö-ä-e” nie nadaje się do oceny. Za szokiel nie może być przyznane 0 punktów. Może być jednak oceniany od 1 punktu. Szokiel jest śpiewany bardzo krótko, bo wymaga od ptaka dużo wysiłku.

Tokowanie

Tokowanie należy do tur środkowych i jest mocno przerywane. Jest ono wykonywane rzadko inaczej niż prostoliniowo. Pojedyncze odstępy czasu pomiędzy poszczególnymi uderzeniami mają obok czystości spółgłosek i samogłosek duże znaczenie w uszeregowaniu jakościowym tej tury. Tokowanie samodzielne oraz towarzyszące, za wyjątkiem tego w szoklu, dzieli się na podlegające ocenie (samodzielne) albo nie nadające się do oceny (towarzyszące) oraz tokowanie wadliwe. Po tokowaniu towarzyszącym jak również flecie tokowym rozpoznać można, jak bardzo zakorzeniony jest element podobny tokowaniu w szczepach kanarków. Wielu hodowców niechętnie widzi z powodu wynaturzenia anulowanie tych dwóch tur w ich kartach ocen.

W skali ocen z 1922 roku występowała ta tura pod pozycją „tokowanie we wszystkich formach” i należała do tur głównych. W 1959 dokonano korekty i nazwano ją od tego czasu tokowanie i sklasyfikowano ją jako turę średnią.

Rozróżniamy następujące rodzaje tokowania:

1. Tokowanie proste:

Początkowa dwugłoska „gl” oraz spółgłoska końcowa „g”, „k” lub „ck” muszą być czyste i przejrzyste, samogłoska pełna i okrągła. Odstępy czasowe pomiędzy poszczególnymi uderzeniami jednakowe, ale mocno przerywane. Spółgłoski i samogłoski powinny być słyszalne w harmonijnym stosunku wobec siebie.

Przykład:

glück-glück-glück lub **gluck-gluck-gluck**

2. Tokowanie łańcuchowe:

W tej formie tokowania, która technicznie nie jest bez zarzutu w rubryce „tokowanie” może być przyznane za nią tylko 6 punktów, zgodnie z postanowieniem z Charleroi roku 1996: samogłoska „ü” - do 2 punktów, samogłoska „o” - do 4 punktów, samogłoska „u” - do 6 punktów, spółgłoski końcowe jednego uderzenia tworzą spółgłoski początkowe następnego uderzenia, a więc bardzo szybki ciąg występujących jeden po drugim „uderzeń”, tak, że prawie nie ma przerw między nimi.

3. Tokowanie wodne:

Ta forma odróżnia się od tokowania prostego (dwugłoska „gl”) tylko początkową dwugłoską „bl”. Należy zwracać bacznie uwagę na początkowe głoski, aby móc odróżnić poszczególne formy.

Przykład:

gluck-gluck-gluck lub **block-block-block**

4. Tokowanie wodne dęte:

Jest to tokowanie wodne, wykonywane z dodatkiem tonu dętego. Również tutaj należy uważać szczególnie na dwugłoskę na początku tury „bl”. Jest ono obok tokowania dętego jednym z doskonalszych tokowań i może ono być przy miękkiej dwugłosce oraz czystej, okrągłej, pełnej samogłosce w mocno przerywanej formie zniewalające.

Przykład:

blug-blug-blug lub **blog-blog-blog**

5. Tokowanie dęte:

Ta forma tokowania jest chyba najbardziej efektowna. Dwugłoską początkową jest tutaj znowu „gl”. Spółgłoska początkowa i końcowa śpiewana jest miękko i pełnie. Pojedyncze uderzenia otoczone są tonem dętym i wykonywane są w formie padających kropel. Ponieważ uderzenia kończą się najczęściej miękkim „g” lub „k”, samogłoska prezentuje się bardzo korzystnie.

Przykład:

glug-glug-glug lub **glog-glog-glog**

Ocena tokowania:

Pojedyncze formy rozpoznaje się po dwugłoskach początkowych „gl” albo „bl”. Samogłoski „ü-o-u” oraz czas trwania przerw wpływa na wartość śpiewu. Duże znaczenie w ocenie mają też: czystość, miękkość, pełnia, harmonia.

- samogłoska „ü” do 6 punktów, dostatecznie,
- samogłoska „o” 7 – 12 punktów, dobrze,
- samogłoska „u” 13 – 18 punktów, bardzo dobrze.

Wykonanie z czystą i wyraźną samogłoską „ü”, z wyraźnie słyszalną samogłoską początkową i końcową może otrzymać do 6 punktów.

Tokowanie z wyraźną i czystą samogłoską „o” z dwugłoską „gl” lub „bl” w połączeniu z miękką spółgłoską „g” lub „k” może uzyskać do 12 punktów.

Tokowanie z głęboką samogłoską „u”, wykonane z zaakcentowanym cięciem, albo prawie w formie spadających kropel, z bardzo miękką spółgłoską początkową i końcową, tchnieniem tonu dętego, a więc ogólnie rzecz ujmując okrągłe, przyjemnie brzmiące wykonanie może uzyskać do 18 punktów.

Dzwonek zwykły, dzwonek perlisy

Dzwonek zwykły:

Spółgłoska „l”

Samogłoska „i”

Jest on jedna z dwóch tur pomocniczych. Od roku 1959 do 1995 był razem z omawianym w dziale” tury turkotowe i ich ocena” dzwonkiem perlisy zaliczany do tur dzwonka. W roku 1996 (postanowienie Charleroi) obie tury pomocnicze stały się samodzielnymi oddzielnie ocenianymi i oddzielnie zapisywanymi na arkuszu ocen turami. Dzwonek zwykły jest turą lekko przerywaną, dzwonek perlisy jest tura turkotową. Od roku 1996 może być w każdej z nich przyznane po 3 punkty i ocena zaczyna się od przyznania 1punktu (postanowienie z Charleroi z roku 1996). Tury dzwonekowe są, więc jeszcze tylko turami o obniżonej ocenie „złe tury dzwonekowe”. Przed rokiem 1959 obie tury były turami samodzielnie ocenianymi- od wprowadzenia jednolitej skali w roku 1922.

Spółgłoska „l” i samogłoska „i” określają tę turę, i tak jak w dzwonku dętym przy ocenie należy brać pod uwagę zarówno spółgłoskę jak i samogłoskę. Ażeby przybliżyć te kwestie, patrz wprowadzeni do dzwonka dętego. Dzwonek zwykły jest rozwinięciem dzwonka dętego w wyższych tonach. Jeśli spółgłoska „l” i samogłoska „i” są śpiewane przejrzysto i czysto, natężenie śpiewu jest harmoniczne i współbrzące, samogłoska „i” stapia się ze spółgłoską „l”, a do tego dzwonek brzmi miękko i delikatnie, wtedy mamy do czynienia ze „srebrnym dzwonkiem”. Dzwonek zwykły, dzwonek perlisy nie może być modulowany, ponieważ tej turze mamy do dyspozycji tylko samogłoskę „i”. Dzwonek, dlatego jest śpiewany w prostej formie i nie ma tonu dętego. Usystematyzowanie do trzech grup, względnie układów nie może się odbywać na podstawie samogłoski, tylko na podstawie czystości tej samogłoski jak również na podstawie czystości spółgłoski „l” i ich współbrzącego harmonicznego natężenia. Obecnie często hodowane są ptaki o głosie dętym/głuchym i głębokim, które nie są w stanie śpiewać dzwonka w bardzo dobrym układzie. Wiele kolekcji, względnie ptaków nie śpiewa w ogóle dzwonka.

Ocena dzwonka zwykłego:

Za dzwonek z oceną dostateczną przyznaje się 1 punkt. Ocenę taką uzyskuje ptak, gdy samogłoska oraz spółgłoska w pełni brzmienia znajdują się w stosunku do siebie w wyważonej proporcji albo gdy wykonanie jest krótkie.

Ocenę dobrą przyznaje się gdy samogłoska „i” oraz spółgłoska „l” są do siebie harmonijnie dopasowane. Jeżeli są one zaśpiewane częściowo miękko i delikatnie z miłym brzmieniem dla ucha przyznawanych jest do 2 punktów.

Ocenę bardzo dobrą przyznaje się gdy samogłoska „i” oraz spółgłoska „l” są do siebie bardzo harmonijnie dopasowane. Gdy tura ta zaśpiewana jest miękko, delikatnie, mile dla ucha, może ona otrzymać 3 punkty.

Dzwonek perlisty:

Spółgłoska „r”

Samogłoska „i”

Dzwonek perlisty należy do tur pomocniczych. Spółgłoska nadaje tej turze formy turkotu i należy on przez to do grupy tur płynnych. Ocena przyznawana jest na takich zasadach jak w dzwonku zwykłym, różnica dotyczy tylko spółgłoski „r”.

Tury ujemne (karne)

Formularz oceny przewiduje także skalę dla tur wadliwych. Przeszkadzające części śpiewu zakłócają znacząco wykonanie i wpływają jednocześnie negatywnie na wrażenie ogólne. Konsekwencją tur ujemnych jest ukaranie ptaka. Według skali ocen z 1959 roku dopuszczalne jest przyznanie 1 – 3 punktów karnych za wadliwą turę, co oczywiście ma także wpływ na wrażenie.

Przykład:

Mierna tura:

Jeden punkt karny powoduje jednocześnie odjęcie 2 punktów za wrażenie ogólne.

Zła tura:

Dwa punkty karne powodują jednocześnie odjęcie 4 punktów za wrażenie ogólne.

Bardzo zła tura

Trzy punkty karne powodują jednocześnie odjęcie 6 punktów za wrażenie ogólne.

Zero w turach ujemnych przyznawane jest za drobne błędy lub też nierówności w śpiewie. Zero służy jedynie zwróceniu uwagi hodowcy, nie ma ono żadnych konsekwencji.

Do tur karnych należą:

1. Wadliwa tura wodna:

Jeżeli tura wodna śpiewana jest spółgłoskami „s-sch-z” oraz samogłoskami „e-a-ä”, sprawia ona wrażenie twardej i nieczystej. Twarda woda zakłóca śpiew i mogą jej zostać przyznane punkty ujemne.

2. Wadliwe tokowanie:

Spółgłoski „t-z-w” i samogłoski „i-e-a-ä” są w pierwszym przypadku przeszkadzające a w przypadku samogłosek płytkie i bezdźwięczne. Złe zestawienie spółgłosek i samogłosek powoduje przyznanie punktów karnych.

3. Wadliwy flet:

Flet jest wadliwy, gdy śpiewany jest ze spółgłoską „t” w połączeniu z samogłoską „i”. Jeżeli śpiewana są dźwięki „zie-tzi-tzieh”, powoduje to również punkty ujemne. Flet z samogłoską „ö-ä” brzmi nosowo i jest również niekorzystny.

4. Wadliwe dzwonki:

Dzwonki, które brzmią ostro z dłuższymi zatrzymaniami są karane.

5. Grzechotki - ćwierkanie:

Dźwięki takie jak „sri-sri-sri” albo „schri-schri-schri” są karalne. Lekkie świstanie, które pojawia się krótko na początku tury może pozostać bez konsekwencji. Jeżeli jednak powtarza się ono, odejmowane są punkty.

6. Udzier - zgrzyt:

Gdy ptak śpiewa, czasami nawet z otwartym dziobem, spółgłoski „r-t-z-sch-tz” z samogłoskami „i-a-ö-ä” albo też dźwięki „ritz-rets-ratsch”, to mamy do czynienia z udzierem, który jest karany.

Wykluczenie z oceniania

Ptaki, których brzmienie nie odpowiada standardowi dla kanarków harceńskich (pomyłka w przypisaniu do złej klasy (**B** za **A** lub **C** za **A**)) są określane przez jurora na arkuszu oceny „**brzmienie nie odpowiada standardom...**”